

[Erhard Jakobsen.]

endnu mere i tvivl — om, hvor meget indflydelse Parlamentet bør have i fremtiden på de forskellige afgørelser. Det kan ikke være rigtigt, at danskere optræder belærende på den måde. Vi skal ikke begynde at belære kommissærer, for de kommissærer — det er min erfaring, og det gælder også den danske — er særdeles dygtige, og de ved udmærket godt, hvad de har med at gøre. Derimod er der adskillige i Parlamentet, som endnu skal lære meget, og vi hører vel alle til dem, men vi skal være glade for, at der er nogen, der har hold på det.

Hvad landbrugspolitikken angår, har man gjort mig den glæde at vælge mig til landbrugsudvalget, og jeg vil gerne protestere imod den fremstilling, der er givet af EF's landbrugspolitik. Det er ikke rigtigt, at EF's landbrugspolitik bare er højere priser. Enhver, der har deltaget i arbejdet, ved, at man ustandselig arbejder på at finde andre metoder, men indtil videre kører man jo nu engang med forhold, der er skabt af en udvikling gennem mange, mange år. Man kører med et par millioner meget, meget fattige mennesker, som lever af landbrug i bjergegnene i Tyskland, i Frankrig og i Italien. Det er nemt for os med en høj levestandard at sige: de skal bare gå over i industrien. Det er meget nemt for os at sige, for vi har ikke problemet. De landmænd herhjemme, der har forladt deres landbrug, er ikke gået ud i fattigdom og elendighed, de har stort set fået tålelige vilkår, men for mange af dem, der bor i disse bjergegne, er der intet andet eksistensgrundlag, ja, de kan jo blive fremmedarbejdere, der kan prøve bl. a. at søge arbejde i Danmark. Det må vi vise forståelse for, men det betyder ikke, at det ikke står EF's myndigheder lysende klart, at alle disse landbrugsforanstaltninger er overgangsforanstaltninger. Man stiler mod noget andet.

Må jeg specielt om smørbjerget og salget til Sovjetunionen sige, at så langt kan man komme i usaglighed, at man fortæller, hvor forfærdeligt det er, at vi har solgt russerne smørret så billigt. Må jeg oplyse, og det er hr. Lardinois' oplysninger, jeg gengiver, at den pris, som smørret kommer til at stå russerne i, når de har det hjemme, er verdensmarkedspris, men for at russerne

kan købe det til den pris, må den pris, de henter det til, være så lav, som den faktisk er.

Jeg tror, mange skulle glæde sig over, at vi er i stand til at råde bod på nogle af russernes fejlslagne beregninger ved at levere dem lidt smør, i stedet for at komme og fremstille det som et bevis på, at det kapitalistiske system ikke duer. Det er jo netop det kapitalistiske system, der skal redde et af de andre systemer i denne situation.

Under alle omstændigheder er smørbjergets afvikling et problem, som man mener at kunne se en løsning på, og under alle omstændigheder er det bedre at sælge 200.000 t af smørret og få en vis betaling for det, end det er at lade det ligge så længe i kølehus, at det er værdiløst og man skal betale for at få det destrueret.

Til sidst blot et enkelt ord om udenrigspolitikken. Jeg kunne ønske mig, at når man her i folketinget vil vedtage dagsordenen, kunne det blive om noget, der var mere aktuelt end EF's udenrigspolitik. Enhver, der har beskæftiget sig en lille smule med det, ved, at EF fra gammel tid er fuld af politikere fra en række lande og en række partier, som ser Europas Forenede Stater som noget umiddelbart forestående. Jeg ved ikke, hvor de har det fra, jeg har svært ved at finde nogen enormt fælles linje mellem den franske holdning og den engelske holdning til USA. Jeg har meget svært ved at finde en ensartet linje i de forskellige landes holdninger til situationen i Det mellemste Østen, i Middelhavsområdet. Jeg ved ikke, hvad det er, man er bange for herhjemme.

Jeg føler mig overbevist om, at hvis en dag de andre lande kunne blive enige om noget i fællesskab, sker det, efter at Danmark allerede meget, meget længe har ønsket det, for vi har færre indvendinger at gøre, og vi har mindre interesser på spil. Jeg tror, jeg kan berolige enhver ivrig dansk aktivist her i folketinget med, at selv om der skulle blive en ensartet udenrigspolitik i EF, sådan at vi talte med én stemme, så tror jeg ikke, der var én eneste i EF, der ville så meget som vippe med øjenbrynene, selv om det danske folketing vedtog en af sine sædvanlige dagsordener om styret i Grækenland eller krigen i Vietnam, hvis der måtte være en sådan til den tid. Det tror